



ѿка, и душа та мѡ мѡче ищесе, съ  
 цехнемъ глѣда во рай, и виде Авраа-  
 ма во рай, и виде и того сир-  
 маа що мѡ оумре на врата глѣдне,  
 га выкатъ тамъ и выка съ цехнемъ:  
 татко Аврааме пожали ме, прѣти  
 ми Лазара що ти стоитъ оу паз-  
 етъ, сме познѣницы со него, прѣ-  
 ти ми го нека си нагопи прѣтотъ  
 неговъ оу вода, и нека ми прохлѣ-  
 дитъ оустѣ моѣ, зере изгорѣхъ за  
 вода, и не се трѣпи съ жѣжшина, па  
 мѡ велитъ Авраамъ: иматъ меки  
 оу насъ еденъ пропастъ дѣпка го-  
 лѣма, ми е страхъ да не пропѣд-  
 немъ некакъ и да не състанемъ  
 бѣзъ негъ, такъ нека ми го вопи-  
 зѣте, нека се весѣлитъ хѣбаво, зе-  
 ре на него живѡтъ кога лежѣше на  
 порѣта та твоѣ, тога и се мѡчеше